

Sygnatura akt VII W 114/16 Dnia 29 listopada 2016 r.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział VII Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Monika Cieszkowska

Protokolant - st. sekretarz sądowy Magdalena Berdych

przy udziale oskarżyciela -----

po rozpoznaniu dnia 8 czerwca 2016 r., 30 sierpnia 2016r., 7 października 2016r., 23 listopada 2016r.

sprawy z oskarżenia KP S.-Ś. w S.

przeciwko R. F. (1)

s. L., W. z domu M.

urodzonemu w dniu (...) w S.

obwinionemu o to, że:

w dniu 04 sierpnia 2015 roku około godziny 10:10 w S. na drodze publicznej kierując samochodem marki M. nr rej. (...) jadąc lewym pasem ruchu ul. (...) od ul. (...) wjechał na wewnętrzny pas ruchu na Rondzie (...) a następnie wykonał manewr skrętu w prawo w ul. (...) i zderzył się z kierującym samochodem marki R. nr rej. (...) jadącym z tego samego kierunku ruchu prawym pasem ruchu z zamiarem jazdy w kierunku ul. (...), czym spowodował zagrożenie w ruchu drogowym,

to jest o czyn z art. 86 § 1 kw

I. uznaje obwinionego R. F. (1) za winnego tego, że w dniu 04 sierpnia 2015 roku około godziny 10:10 w S. na drodze publicznej kierując samochodem marki M. nr rej. (...) 102 jadąc lewym pasem ruchu ul. (...) od ul. (...) nie zachował szczególnej ostrożności, nie zbliżył się do prawej krawędzi jezdni zamierzając skręcić w prawo oraz nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi jadącemu po prawym pasie, po wjeździe na rondo przyspieszył i wjechał na wewnętrzny pas ruchu na Rondzie (...) wykonując manewr skrętu w prawo w ul. (...) zajeżdżając drogę jadącemu prawym pasem, na skutek czego zderzył się z kierującym samochodem marki R. nr rej. (...) jadącym z tego samego kierunku ruchu prawym pasem ruchu z zamiarem jazdy w kierunku ul. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest popełnienia czynu z art. 86§1 kw i za wykroczenie to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw oraz art.3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) złotych, na którą składają się:

- zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 (stu) złotych,
- opłata w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

Rondo (...) jest skrzyżowaniem o ruchu okrężnym, częściowo o charakterze turbinowym. Wlot na rondo z ul. (...) z kierunku od ul. (...) oznaczono znakami drogowymi C-12 – skrzyżowanie o ruchu okrężnym i A-7 – ustęp pierwszeństwa. Na jezdni ronda wyznaczono dwa pasy ruchu, oddzielone znakami poziomym P -1 – linia pojedyncza przerywana i P-2 – linia pojedyncza ciągła. W miejscu wylotu do ulicy (...) znakami poziomym P-1 wyznaczono kierunkowe pasy ruchu wyprowadzające pojazdy z ronda, przy czym pas wewnętrzny ma szerokość 3,7 metra, zaś pas zewnętrzny 4,6 metra. Przed wjazdem na rondo od ulicy (...) z kierunku (...) lewy pas ruchu oznaczono znakiem P-8b – strzałka kierunkowa do skrętu w lewo, zaś prawy pas ruchu oznaczono znakiem umożliwiającym jazdę na wprost i skręt w prawo. Znaki te powtórzone na rondzie przed wyjazdem w stronę Alei (...), w dalszy bieg ulicy (...).

Dowody:

- dokumentacja fotograficzna k. 19-22
- opinia biegłego L. C. – k. 88-98 z akt VII W 2369/15 w zw. z k. 134,
- opinia biegłego W. S. k. 51-55 i opinia uzupełniająca k. 100-101

W dniu 4 sierpnia 2015 r. około godziny 10.10 w S. na ulicy (...) od strony ul.(...) prowadził pojazd marki R. o nr rej. (...), w pojeździe był sam. Kierujący poruszał się prawym pasem ruchu. W tym samym czasie lewym pasem ruchu ulicy (...) jechał R. F. (1), który kierował samochodem marki M. o nr rej. (...) 102. Obaj kierujący zatrzymali się przed wjazdem na rondo ustępując pierwszeństwa przejazdu pojazdom poruszającym się po rondzie, po czym rozpoczęli wjazd na rondo. Wówczas R. F. gwałtownie przyspieszył i zajechał drogę W.N., wjeżdżając na lewy pas ronda przed jego pojazd, z zamiarem zjazdu w ul. (...). W.N. nie miał możliwości zareagowania na manewr R. F. i z uwagi na fakt, iż kierował się w stronę (...), mimo jego hamowania doszło do kolizji pojazdów, kiedy W.N. dojechał do linii przerywanej rozdzielającej pasy ruchu.

Dowody:

- notatka urzędowa – k. 5 w zw. z k. 135,
- częściowo wyjaśnienia obwinionego R. F. – k. 85-88
- zeznania i częściowo wyjaśnienia W. N. – k.34-35, k. 58-59, k. 88-89
- częściowo opinia biegłego W. S. k. 47-56, k.100-101

Na miejsce przybył funkcjonariusz Policji Ł. W. (1), który dokonał oględzin pojazdów i miejsca zdarzenia, po przyjeździe dodatkowej załogi z aparatem fotograficznym wykonano dokumentację fotograficzną, nadto sporządzono protokoły oględzin pojazdów i orientacyjny szkic sytuacyjny. Na miejscu byli obecni funkcjonariusze B. S., K. S., T. K., P. A..

W wyniku kolizji w pojeździe marki M. doszło do uszkodzenia drzwi prawych tylnych i tylnego prawego błotnika, obręczy prawego koła tylnego, narożnika zderzaka tylnego po prawej stronie. W pojeździe marki R. doszło do uszkodzenia zderzaka przedniego po stronie lewej pod reflektorem, reflektora lewego, błotnika przedniego lewego.

W wyniku kolizji nikt nie odniósł obrażeń.

Dowody:

- protokół oględzin– k.9,10 w zw. z k. 135

- dokumentacja fotograficzna – k. 8, k. 15 w zw. z k. 135, k. 113 w związku z k. 134
- notatka urzędowa k. 5 w zw. z k. 135
- orientacyjny szkic miejsca zdarzenia k. 6 w zw. z k. 135
- zeznania Ł. W. (1) k. 67-68 , k.99-100, T. K. k. 118-119
- informacja K. w S. – k. 112 w zw. z k. 135
- częściowo zeznania B.S. k. 117-118

W sprawie prowadzonej pod sygn. akt VII W 1766/14, a następnie VII W 2369/15 R. F. (1) stanął pod zarzutem , iż w dniu 08 marca 2014 r. około godz. 13:50 w S. na drodze publicznej skrzyżowanie o ruchu okrężnym Rondo (...) kierując samochodem osobowym (...)C. o nr rej. (...) jadąc prawym pasem ruchu od strony ul. (...) i wykonując manewr zmiany pasa ruchu na rondzie na wysokości zjazdu w ul. (...) w kierunku ul. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem osobowym N. (...) o nr rej. (...) jadącemu lewym pasem ruchu od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), w wyniku czego doszło do zderzenia obu pojazdów, to jest popełnienia czynu z art. 86§1 kw . Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2015r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie uznał R. F. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym, że ustalił , iż obwiniony nie zachował szczególnej ostrożności i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i za wykroczenie to na podstawie art. 86§1 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 złotych. Wyrok ten został uchylony wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 sierpnia 2015r. i sprawę przekazano Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2016r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie przyjął , iż obwiniony nie zachował należytej ostrożności i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i na podstawie art. 5§1 pkt 4 kpsw umorzył postępowanie w sprawie. Sąd Okręgowy w Szczecinie po wniesieniu apelacji przez obwinionego zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż wyeliminował z części dyspozytywnej wyroku sformułowanie o przyjęciu , iż obwiniony nie zachował należytej ostrożności i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy .

W powyższej sprawie był przesłuchany m.in. K. P. (1), funkcjonariusz Policji , który prowadził interwencję wraz z J. K. i w toku zeznań opisał jej przebieg, przedstawiając także swoją ocenę zasad poruszania się po przedmiotowym rondzie.

Dowody:

- wyrok k. 103 z akt VII W 2369/15 z uzasadnieniem k. 110-113 w związku z k. 134
- opinia biegłego L. C. z akt VII W 2369/15 k. 88-98 w związku z k. 134 z opinią uzupełniającą k. 201-204 w związku z k. 135
- wyrok SO z uzasadnieniem z akt VII W 2369/15 k. 138-141 w związku z k. 135
- wyrok k. 221 z akt VII W 2369/15 z uzasadnieniem k. 223 231 w związku z k. 135
- wyrok SO z uzasadnieniem z akt VII W 2369/15 k. 256-259 w związku z k. 135
- zeznania K. P. k. 163-164, 195-197 w związku z k. 134

R. F. (1) ma 42 lata, jest rozwiedziony , ma dwoje dzieci. Z wykształcenia jest technologiem żywienia. Obwiniony prowadzi własną działalność gospodarczą w zakresie ogólnobudowlanym, z której deklaruje miesięczny dochód w kwocie 500-1000 euro. R. F. (1) był karany za wykroczenia popełnione w ruchu drogowym, w informacji z K. figuruje jako osoba niekarana. Nie był leczony psychiatrycznie.

Dowody:

- wyjaśnienia obwinionego – k. 85,
- informacja o kierowcy – k. 64 , 109 w zw. z k. 135,
- karta karna k. 107 w zw. z k. 135

R. F. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zarówno w toku postępowania wyjaśniającego jak i przed Sądem. Obwiniony na rozprawie wskazał, iż jechał na rondzie, został uderzony przez pojazd, który znajdował się za nim i wjechał na jego pas ruchu, zmieniając swój pas ruchu. Opisał przebieg postępowania wyjaśniającego, zarzucał biegłemu W. S. (2) uzależnienie ekonomiczne od Sądu i wykonanie opinii zgodnie z zaleceniami Sądu, który miał zadać konkretne pytania biegłemu . Wskazywał także, że pięciu funkcjonariuszy obecnych na miejscu zdarzenia nie wiedziało, jak się poruszać po rondzie. W ocenie obwinionego powodem kolizji nie było to, że się nie poruszał przy prawej krawędzi jezdni, a to, że drugi kierujący wjechał na jego pas ruchu. Obwiniony wyjaśniał, że upewnił się, że nie spowoduje kolizji z pojazdami nadjeżdżającymi z lewej strony , jednocześnie twierdząc, że nie wie, czy kiedy wjeżdżał na rondo z kierunku od wiaduktu poruszał się po rondzie inny pojazd. Wskazał, że wjeżdżając na rondo nie miał wiedzy co do dalszego kierunku jazdy kierowcy z prawego pasa, a tego pasa nie zajął wcześniej, bo było na nim mnóstwo pojazdów, zaś przepisy i oznakowanie na rondzie pozwalały mu skrócić z lewego pasa ronda. W ocenie obwinionego przepisy , że miał zjeżdżać z prawego pasa zostały anulowane przez oznakowanie znajdujące się na rondzie. Obwiniony powoływał się na treść rozstrzygnięcia w sprawie o sygn. akt VII W 1766/14, prowadzonej po uchyleniu do ponownego rozpoznania pod sygn. akt VII W 2369/15.

Odnosząc się do zarzutów obwinionego o charakterze formalnym należy podkreślić, iż wbrew jego twierdzeniom Sąd nie zadawał pytań biegłemu przed jego powołaniem, a uczynił to organ prowadzący postępowanie wyjaśniające . Zwrot całkowity sprawy był wynikiem nieuzupełnienia braków wniosku o ukaranie W. N. w terminie, co było konsekwencją obowiązujących w tym zakresie przepisów. W zarządzeniu o zwrocie wniosku o ukaranie W. N., występującego początkowo w sprawie jako obwiniony wskazano na konieczność uzupełnienia braków formalnych i materiału dowodowego wyłącznie w zakresie zarzutu stawianego W. N.. W żadnym miejscu wskazanego zarządzenia nie nakazywano prowadzenia postępowania przeciwko R. F. , zaś opinia biegłego konieczna była dla ustalenia pełnego stanu faktycznego i ewentualnego przyczynienia się R. F. do zaistniałego zdarzenia, co miało istotne znaczenie w toku postępowania przeciwko W.N.. Suwerenną decyzją oskarżyciela publicznego jest, wobec kogo kieruje wniosek o ukaranie, a w razie zmiany materiału dowodowego, komu przedstawia zarzut popełnienia wykroczenia. Uchybienia w zakresie sporządzenia protokołu przesłuchania W.N. na k. 24-25 zostały wyjaśnione zeznaniami przesłuchującego N. M., choć protokół ten nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, a sama czynność zgodnie z zarządzeniem na k. 38 o zwrocie wniosku o ukaranie została powtórzona (k. 34-35) .

Wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał za wiarygodne w zakresie odnoszącym się do jego sytuacji osobistej i materialnej, gdyż w toku postępowania nie ujawniły się okoliczności , które nakazywałyby ich odmienną ocenę . Sąd daje też wiarę obwinionemu co do kierunku ruchu, w jakim się poruszał, zaistnienia kolizji , jako że w tej części wyjaśnienia obwinionego znajdują pełne potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Nie można jednak podzielić prezentowanej przez obwinionego oceny zdarzenia , a to ze względu na popełniany przez obwinionego błąd w rozumowaniu, polegający na przyjęciu, iż o winie i sprawstwie przesądza wyłącznie miejsce kolizji i usytuowanie pojazdów w jej chwili na poszczególnych pasach ruchu. Tymczasem zarzut stawiany obwinionemu dotyczy spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, którego skutkiem było zderzenie pojazdów, zaś samo stworzenie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym nastąpiło wcześniej , to jest z chwilą przyspieszenia przez obwinionego w momencie wjazdu na rondo i zajechania drogi W.N.. Nieskuteczne jest powoływanie się przez obwinionego na rozstrzygnięcia sądowe w sprawie VII W 1766/14, a następnie VII W 2369/15, jako mające uwalniać go od odpowiedzialności karnej w niniejszej sprawie, jako że dotyczyły one odmiennego stanu faktycznego. Wówczas pojazd N., z którym obwiniony miał kolizję , poruszał się po rondzie od wjazdu z ul.(...) od strony (...), a dniu 4 sierpnia 2015r. obwiniony nie znajdował się w takiej samej sytuacji, jak kierujący N. , lecz był kierującym wjeżdżającym

na rondo, a nie już się po nim poruszającym w stosunku do jadącego z prawej jego strony W.N.. Znalezenie się przez obwinionego w chwili kolizji w podobnym ustawieniu, jak wcześniej kierujący N., było wynikiem wyłącznie celowego przyspieszenia w trakcie manewru wjazdu na rondo i zajechnia drogi kierującemu pojazdem R., a nie wynikiem poruszania się po rondzie z pierwszeństwem przejazdu, gdyż obwiniony lewym pasem ronda się wcześniej nie poruszał, a dopiero na niego wjeżdżał. Przy ocenie zachowania obwinionego i jego linii obrony nie można też tracić z pola widzenia ustalenia dokonanego w toku postępowania przed Sądem I instancji w sprawie VII W 1766/14, z którego wynikało, iż interweniujący wtedy J. K. uczestniczył już w trzeciej interwencji z udziałem obwinionego na rondzie, która miałaby identyczny przebieg, gdyby nie odmienne oznakowanie poziome – vide uzasadnienie k. 112 z akt VII W 1766/14.

Sąd ocenia jako w pełni wiarygodne zeznania W. N. złożone na rozprawie – k. 88-89, albowiem są one szczegółowe, logiczne, brak w nich dążenia do obciążania obwinionego za wszelką cenę, częściowo pokrywają się także z treścią wyjaśnień obwinionego. Świadek przedstawił przebieg wcześniejszych przesłuchań, wskazując, iż przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu przy drugim przesłuchaniu, jednak nie do końca był przekonany o swojej winie, a na miejscu zdarzenia stwierdzał, że winę ponosi R. F.. Co istotne, z relacji W.N. wynika jednoznacznie, że nie miał żadnej możliwości dostrzeżenia kierunkowskazu pojazdu obwinionego, gdyby ten w zaistniałej sytuacji nawet sygnalizował zamiar zjazdu z ronda. Świadek potwierdził także, że przed kolizją dojechał do linii rozdzielającej pasy na rondzie i poruszał się z prędkością około 10 km/h. Ze względu na zmianę roli procesowej W.N. Sąd daje wiarę jego wcześniejszym wyjaśnieniom w zakresie, w jakim korespondują z zeznaniami złożonymi na rozprawie, w szczególności nie podzielając stanowiska, by to W. N. był sprawcą zaistniałej kolizji.

W pełni wiarygodne są w ocenie Sądu zeznania Ł. W. (1), jako że są one konsekwentne, szczegółowe w sposób adekwatny do upływu czasu i wielości podejmowanych interwencji, a świadek jest osobą w żaden sposób nie zainteresowaną rozstrzygnięciem w sprawie. Ł. W. (1) potwierdził treść sporządzonej przez siebie notatki. Interwencja w dniu zdarzenia była jedyną podejmowaną przez Ł. W. interwencją z udziałem obwinionego, co przemawia za bezstronnością świadka.

Zeznania pozostałych funkcjonariuszy mają znaczenie wyłącznie w zakresie potwierdzenia obecności na miejscu interwencji. B. S. potwierdził, że nie prowadził interwencji w dniu zdarzenia, chyba wiół aparat, a decyzję podejmował Ł. W. (1). Zdaniem świadka w zaistniałej kolizji winnym był kierujący R.. P. A. w ogóle nie pamiętał, by był obecny przy interwencji dotyczącej zdarzenia z udziałem obwinionego. T. K. nie pamiętał, czy wykonał zdjęcia, potwierdził, że udostępnił aparat fotograficzny. Wskazał, iż obwiniony na miejscu zdarzenia powoływał się na poprzednią kolizję w tym samym miejscu, ale pomijał wjazd na rondo i konieczność wykonywania skrętu w prawo od prawej krawędzi jezdni. K. S. nie pamiętał zdarzenia, a po okazaniu szkicu na k. 6 jako pojazd poruszający się z pierwszeństwem przejazdu wskazał kierującego R.. Obwiniony eksponował rozbieżną ocenę jego zachowania dokonywaną przez funkcjonariuszy, ale z oczywistych względów okoliczność ta nie może przesądzać o jego uniewinnieniu. Specyfika Ronda (...) i wynikające z tego trudności dla kierujących mogą mieć znaczenie wyłącznie przy wymiarze kary.

Zeznania N. M. nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, albowiem podejmowane przez oskarżyciela w toku postępowania w ramach przysługujących mu uprawnień czynności nie wpływają na ocenę przebiegu zdarzenia, dokonywaną przez Sąd w oparciu o przeprowadzone dowody, zaś wadliwa czynność przesłuchania W. N. została powtórzona.

Powołane na wstępie dowody dokumentarne nie budziły wątpliwości Sądu w zakresie ich wiarygodności, gdyż zostały sporządzone przez uprawnione organy, są jasne i pełne. Należy podkreślić, iż szkic z miejsca zdarzenia sporządzony w dniu zdarzenia ma charakter wyłącznie orientacyjny i stanowi dowód na okoliczność kierunku ruchu obu pojazdów. Sąd pominął szkic znajdujący się na karcie 14 akt, albowiem brak skali co do sylwetek obu pojazdów w stosunku do przedstawionego obrazu miejsca zdarzenia nie pozwala na przyjęcie, iż w chwili kolizji pojazdy były ustawione dokładnie w sposób wskazany przez obwinionego.

Sąd podziela wywody opinii biegłego W. S. (2) , w części głównej z pominięciem odpowiedzi na pytanie co do ustalenia sprawy kolizji, a także w części uzupełniającej , albowiem jest ona jasna, bezstronna i w sposób wyczerpujący odpowiada na zadane pytania. Omyłka pisarska na stronie 3 opinii została sprostowana przez biegłego w opinii ustnej, w której biegły jednoznacznie obalił gołosłowny zarzut obwinionego rzekomego uzależnienia ekonomicznego od Sądu. Organy prowadzące postępowania przygotowawcze i wyjaśniające wielokrotnie dążą do uzyskania od biegłych wskazania, kto jest sprawcą danego zdarzenia, jednak w postępowaniu sądowym ustalenie takie należy do wyłącznej domeny Sądu orzekającego , który w tym zakresie czyni własne ustalenia. Skoro organ zlecający opinię zadał biegłemu konkretne pytania, to obowiązkiem biegłego było na nie odpowiedzieć, ale wskazanie winnego przez biegłego Sąd przy rozstrzygnięciu sprawy pominął. W pozostałym zakresie opinia jest w pełni przydatna, zawiera szczegółowy materiał dotyczący poruszania się pojazdów na Rondzie (...), a w części uzupełniającej co do możliwości dostrzeżenia przez kierującego R. sygnalizowania zjazdu z ronda przez obwinionego. Bezprzedmiotowe są zarzuty obwinionego, iż biegły wydał opinię wbrew obowiązującemu oznakowaniu, a wynikają one z braku zrozumienia przez obwinionego , czym jest poruszanie się po rondzie, a czym wjazd na rondo.

Kierując się zaprezentowaną oceną dowodów Sąd uznał R. F. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 86 § 1 kw, co do którego zaszła konieczność zmiany jego opisu dla oddania pełnego zachowania obwinionego, decydującego o wyczerpaniu znamion ustawowych zarzucanego mu czynu .

R. F. (1) naruszył swoim zachowaniem przede wszystkim art. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (dalej jako PoRD), zgodnie z którym uczestnik ruchu jest obowiązany zachować ostrożność, a gdy ustawa tego wymaga tzw. szczególną ostrożność, poprzez unikanie wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego. W niniejszej sprawie obowiązek zachowania szczególnej ostrożności wynikał z faktu zbliżania się do skrzyżowania (25 ust. 1 PoRD) oraz wykonywania manewru zmiany kierunku jazdy (art. 22 ust. 1 PoRD). Obwiniony rzekomy brak swojego zawinienia wywodził z art. 5 PoRD , który stanowi, iż uczestnik ruchu powinien stosować się znaków drogowych, nawet jeśli z przepisów ruchu drogowego wynika inny sposób zachowania, pomijał jednak, że ruch rozpoczął z pasa ruchu, na którym nie było oznakowania dającego mu pierwszeństwo przy zjeździe w ul. (...) z lewego pasa, a na lewy pas ronda dopiero wjeżdżał , kiedy stworzył zagrożenie dla drugiego uczestnika ruchu w sytuacji uniemożliwiającej W.N. zaobserwowanie i zareagowanie na ruch pojazdu obwinionego, zajeżdżając R. drogę po celowym przyspieszeniu. W sprawie VII W 1766/14 obwiniony wykazywał znajomość art. 22 ust. 1 pkt 2 PoRD, zgodnie z którym skręcając w prawo należy zjechać do prawej krawędzi jezdni, jednak w dniu 4 sierpnia 2015r. świadomie zlekceważył ten nakaz, doprowadzając do kolizji z innym pojazdem, poruszającym się w sposób odmienny, niż drugi z pojazdów uczestniczących w kolizji w sprawie VII W 1766/14. Niezachowanie przez obwinionego nakazanych środków ostrożności, wyrażające się naruszeniem przez niego wskazanych przepisów skutkowało kolizją pojazdów, które to zdarzenie niewątpliwie spowodowało zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Oceny tej nie zmienia fakt, iż pojazdem uderzającym był pojazd R..

Rozpatrywane zdarzenie miało miejsce na drodze publicznej. Ulica (...) przebiega w ciągu drogi krajowej nr (...) , a Rondo (...) jako leżące w ciągu drogi krajowej i powiatowej ma status drogi publicznej (art. 2 ust. 1 pkt 1 i 3 oraz ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych).

Zachowanie R. F. (1) było bezprawne i zawinione, gdyż w sprawie brak okoliczności wyłączających bezprawność karną czynu lub winę sprawcy.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił stopień winy i społecznej szkodliwości czynu obwinionego , który nie jest niski, a także cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Sąd wziął pod uwagę wielość naruszonych zasad ruchu drogowego, czas i miejsce czynu, będące ruchliwym punktem miasta, rozmiar stworzonego zagrożenia bezpieczeństwa dla innych uczestników ruchu drogowego. Za okoliczność obciążającą Sąd przyjął uprzednią karalność obwinionego za podobne wykroczenia popełnione w ruchu drogowym. Sąd uwzględnił także sytuację rodzinną i majątkową R. F., który wykonuje pracę zarobkową i ma na utrzymaniu małoletnie dzieci.

Wobec powyższego Sąd , jako adekwatną , wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 500 złotych. Zdaniem Sądu tak ukształtowana kara w pełni osiągnie swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego, uwzględnia też potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zważywszy na zagrożenie ustawowe, przewidujące możliwość wymierzenia kary grzywny w wysokości do 5000 zł, kara ta nie może być uznana za surową.

Kierując się ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, w oparciu o przepisy powołane w punkcie drugim części dyspozytywnej wyroku Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w całości oraz opłatę w kwocie 50 złotych, albowiem obwiniony posiada możliwości zarobkowe i brak przesłanek do zwolnienia go od uiszczania należności.